

SINIŠA GLAVAŠEVIĆ

Novinar, publicist i prozaik Siniša Glavašević rođen je u Vukovaru 4. studenoga 1960. U rodnom je gradu završio osnovnu i srednju školu, a u Sarajevu studij komparativne književnosti i bibliotekarstva. Bio je urednik Hrvatskoga radija Vukovar i ratni izvjestitelj. Po zauzeću Vukovara od agresorske JNA i četnika, odveden je 19.XI.1991. iz vukovarske bolnice i od tada mu se izgubio trag. Ekshumiran je iz masovne grobnice Ovčara i identificiran, tako da se pretpostavlja da je ubijen istoga dana kada je odveden, 19. studenoga 1991. Matica hrvatska u Zagrebu posmrtno mu je 1992. izdala zbirku "Priče iz Vukovara".

RENE MEDVEŠEK

Glumac i redatelj, stalni član glumačkog ansambla Zagrebačkog kazališta mladih. Redateljskim radom bavi se od 1993. godine: Zimska bajka (Mig oka), Mrvek i Crvek (Mig oka), Hamper, Č.P.G.A., Brat Magarac, Naš grad (ZKM), Nadpostolar Martin, U lugu onomuj, I drvo je bilo sretno (Teatar Exit), Vrata do (ZKM), Najbolja juha! (ZKM), Glasi iz planina (Dubrovačke ljetne igre i ZKM), Kontrabas (Teatar Exit), Čovjek koji je spasio Europu (ZKM)...
Od 2001. predaje na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu.

ČEDO ANTOLIĆ

Pjesnik, kompozitor, pjevač, izvođač duhovne glazbe, ali i jedan od ponajboljih muških blues i jazz vokala u Hrvatskoj. Do sada mu je objavljeno pet nosača zvuka, kasete duhovnih pjesama i jazz album. Voditelj i novinar na Hrvatskom katoličkom radiju.

Program je sufinanciran sredstvima Grada Zagreba.

CENTAR ZA KULTURU I FILM "August Cesarec"

Slovenska 9 / 10 000 Zagreb, Croatia

Tel/fax 0038513775035

www.centarcesarec.hr

GRAD

**Glazbeno-scenski susret posvećen
Vukovaru i Siniši Glavaševiću**

ZAPIS O PRIČAMA IZ VUKOVARA (Mladen Kušec)

Siniša Glavašević, čovjek kojega sam uvijek uzbuđeni novinarski glas već odavna povezao s glasom slobodnog i nepokorenog Vukovara, sinoć me je, u telefonskom razgovoru, tko zna po koji put, ponovno iznenadio. Uz nezaobilaznu molbu da kao novinar i književnik učinim sve što mogu za Vukovarce i Vukovar, očito predosjećajući strahote koje su iz sata u sat sve više prijetile i ljudima i gradu, zamolio me da učinim nešto i za njega osobno. Ne znam možete li razumjeti uzbuđenje kada vas netko u pola noći telefonom nazove iz okruženoga Vukovara i botovo bojažljivo najavi da ima osobnu molbu. Što vam tada sve može proći kroz glavu i srce. Ali, svakako, najmanje sam očekivao: “Mladene, u razrušenom Vukovaru nešto sam, uz novinska izvješća, napisao i za svoju dušu i za dušu Vukovara. Ako uspijem, poslaću vam faxom tu svoju dječicu pa vas molim da, kada to pročitate, kažete što je to i treba li to još kome osim meni i mome gradu.

I dan kasnije, 12. studenog u 17 sati i 31 minutu, počele su na privatni fax u zagrebačkom predgrađu stizati priče Siniše Glavaševića.

Samo tri dana nakon toga u programima Hrvatskoga radija mogli ste svaku večer slušati po jednu Sinišinu priču.

Od tada su prošla dva mjeseca. U međuvremenu s Vukovarem se dogodilo ono najstrašnije, a u toj tragediji hrvatskoga naroda nestao je i novinar Radio Vukovara Siniša Glavašević.

U želji da za našu djecu i sve nas sačuvamo njegovo sjećanje na Vukovar, Matica hrvatska prihvatila je tiskanje knjige priča o Sinišnim ljudima i gradu. Jer one su zaista do Boga djetinje i iskrene, lijepe i tužne, ali su ujedno i teška optužba zla, rata i vremena, i ljudi bez ljubavi i poštenja.

Kao kamen tiha i postojana ostaje za sva vremena i Sinišina ljubav i ljubav Vukovara prema svojem gradu i slobodi.

Zagreb, ožujak 1992.g.

Priča o gradu

Odustajem od svih traženja pravde, istine, odustajem od pokušaja da ideale podredim vlastitom životu, odustajem od svega što sam još jučer smatrao nužnim za nekakav dobar početak, ili dobar kraj. Vjerojatno bih odustao i od sebe sama, ali ne mogu. Jer, tko će ostati ako se svi odrekne sebe i pobjegnemo u svoj strah? Kome ostaviti grad? Tko će mi ga čuvati dok mene ne bude, dok se budem tražio po smetlišcima ljudskih duša, dok budem onako sam bez sebe glavinjao, ranjiv i umoran, u vrućici, dok moje oči budu rasle pred osobnim porazom?

Tko će čuvati moj grad, moje prijatelje, tko će Vukovar iznijeti iz mraka? Nema leđa jačih od mojih i vaših, i zato, ako vam nije teško, ako je u vama ostalo još mladenačkog šaputanja, pridružite se. ... Nema izloga u kojem ste se divili vlastitim radostima, nema kina u kojem ste gledali najtužniji film, vaša je prošlost jednostavno razorena i sada nemate ništa. Morate iznova graditi. Prvo, svoju prošlost, tražiti svoje korijenje, zatim, svoju sadašnjost, a onda, ako vam ostane snage, uložite je u budućnost. I nemojte biti sami u budućnosti. A grad, za nj ne brinite, on je sve vrijeme bio u vama. Samo skriven. Da ga krvnik ne nađe. Grad - to ste vi.

Priča o ljubavi

Vrijeme u kojem živimo toliko je nezahvalno da čovjek poželi da se nije ni rodio, ili bolje da se rodi u neko drugo vrijeme i drugi put, i to samo zato što u ovom vremenu nema dovoljno ljubavi za sve. ... Čovjek se opušta u narkotičnim prijeverama, vješto izmišljenim tajnim životnim putovima i, kada jednom bude kasno, kada zatvorenih očiju pred vlastitim promašajima dočeka zrelu životnu dob, odjednom shvati da je prekasno za novi početak. Kraj je tu, možda već proviruje iza prvog ugla. Nema načina da ukradete godine, ukradete sreću - ako ljubavi nema. Može vam se pričiniti sunce radost, možete pomisliti da je vaš uspjeh potpun u ordenju, u sjenama velikih, ali gledao sam mnoge koji i praznih džepova uspravno hodaju ovim gradom. Njihova radost u neimanju mnogo je veća. Jer oni imaju grad. Imaju prijatelje. Imaju dušu. Nisu imali novac za Zagreb, Beč, Prag. Njihov je novac ostao u čašama ispijenim s prijateljima s kojima su poslije čekali svanuća na hrvatskim barikadama. Nekima je to čekanje bilo predugo pa smo ostali bez njih. Ali mi sve dobro znamo gdje su. Ako nam život omogućiti da naša ljubav ovlada nama, kao što je njihova ljubav nosila njih, jednom, na kraju puta, možda možemo očekivati da i mi umremo sretni.